

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.693 van 8 november 2001
in de zaak A. 112.225/VII-24.927.**

In zake : 1. de n.v. MEDIA HALL,
 2. Frank VERSTRAETEN,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat J. BOUCKAERT,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Henri Wafelaertsstraat 47-51

tegen :

de burgemeester van de stad ANTWERPEN,
die woonplaats kiest bij
advocaat R. POCKELÉ-DILLES,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Stoopstraat 1/13.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. MEDIA HALL en Frank VERSTRAETEN op 31 oktober 2001 hebben ingediend om de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van "het besluit van 25 oktober 2001 van de burgemeester van de stad Antwerpen houdende het bevel aan MEDIA HALL n.v. en aan Frank VERSTRAETEN als gedelegeerd-bestuurder tot stopzetting van alle vergunningsplichtige activiteiten in de inrichting ZILLION, gelegen te 2000 Antwerpen aan de Jan Van Gentstraat 4";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 5 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 november 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaten J. BOUCKAERT en G. JANSSENS, die verschijnen voor de verzoekende partijen, en van advocaten C. SERVAIS en R. POCKELÉ-DILLES, die verschijnen voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de verwerende partij in haar nota opwerpt dat de vordering onontvankelijk is, aangezien de bestreden beslissing niet in laatste aanleg is genomen; dat zij betoogt dat het vaststaat dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 31, § 2, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, dat tegen een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 34 van hetzelfde decreet administratief beroep openstaat bij de Vlaamse regering, dat aangezien de verzoekende partijen het georganiseerd administratief beroep niet hebben uitgeput, de vordering als onontvankelijk moet worden verworpen; dat zij er aan toevoegen dat de verzoekende partijen bij de aanvoering van het eerste middel ten onrechte laten uitschijnen dat er in casu twijfel zou bestaan of de bestreden beslissing werd genomen op basis van paragraaf 1, dan wel paragraaf 2 van voornoemd artikel 31, dat immers paragraaf 1 de hypothese betreft waarbij een inrichting wordt geëxploiteerd zonder vergunning, dat de verzoekende partijen zelf op uitgebreide wijze in hun verzoekschrift aangeven dat zij over een geldige milieuvergunning beschikken, hetgeen overigens nooit werd betwist en dat de motivering van het bestreden besluit zelf aanvangt met de vaststelling dat de inrichting over een milieuvergunning beschikt, verleend op 13 november 1996;

Overwegende dat blijkens de bewoordingen van het bestreden besluit tot de stopzetting van alle vergunningsplichtige activiteiten in de ZILLION werd overgegaan op grond van “artikel 31 e.v. van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en artikel 65 e.v. van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 (Vlarem I)”; dat de verzoekende partijen kunnen worden gevolgd in hun betoog dat niet wordt gespecificeerd of de dwangmaatregel werd genomen op grond van artikel 31, § 1, dan wel op grond van artikel 31, § 2, van het milieuvergunningsdecreet, en dat er tussen beide dwangmaatregelen een belangrijk onderscheid is voor wat betreft de beroepsmogelijkheden; dat immers tegen een maatregel genomen op grond van artikel 31, § 1, geen administratief beroep openstaat, terwijl tegen een maatregel genomen op grond van artikel 31, § 2, wel een krachtens artikel 34 van het milieuvergunningsdecreet georganiseerd administratief

beroep bij de Vlaamse regering openstaat; dat het beroep moet worden uitgeput vooraleer de zaak bij de Raad van State aanhangig kan worden gemaakt;

Overwegende dat artikel 31, § 1, van het milieuvergunningsdecreet betrekking heeft op het geval waarbij een vergunningsplichtige inrichting zonder vergunning wordt geëxploiteerd, en dat artikel 31, § 2, van hetzelfde decreet betrekking heeft op het geval waarbij een inrichting wordt geëxploiteerd in strijd met de vergunningsvoorwaarden; dat in casu niet wordt betwist dat op 13 november 1996 een milieuvergunning werd verleend, die het overgrote deel van de vergunningsplichtige activiteiten van de eerste verzoekende partij dekt; dat in elk geval uit het bestreden besluit, dat overigens aanvangt met de verwijzing naar de milieuvergunning verleend op 13 november 1996, niet blijkt dat grote delen van de inrichting onvergund zouden zijn, en dat overigens de verzoekende partijen beklemtonen dat de inrichting is vergund; dat weliswaar in een aantal administratieve akten waarvan sprake in het bestreden besluit, gewag wordt gemaakt van twee stroomgeneratoren die in gebruik zouden zijn zonder milieuvergunning, maar dat in vergelijking met de gehele inrichting het lijkt te gaan om kleinere onderdelen van de inrichting; dat bij de uiteenzetting van het eerste middel de verzoekende partijen zelf betogen dat hooguit twee stroomgeneratoren als niet vergund zouden kunnen worden beschouwd; dat, prima facie, artikel 31, § 1, van het milieuvergunningsdecreet niet die verregaande strekking kan hebben dat een inrichting in haar geheel wordt gesloten indien slechts een heel beperkt onderdeel van de inrichting niet is vergund; dat, immers, prima facie, wat regelmatig is vergund niet op grond van artikel 31, § 1, van het milieuvergunningsdecreet kan worden gesloten of stopgezet;

Overwegende dat uit een lezing van de aanhef van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij in hoofdzaak wordt verweten dat allerhande vergunningsvoorwaarden niet worden nageleefd en dat daarbij wordt benadrukt dat deze inbreuken herhaaldelijk werden vastgesteld en de exploitant de kans wordt gegeven deze in orde te brengen; dat het onder meer blijkt te gaan om herhaaldelijk grote overschrijding van het toegelaten aantal aanwezigen, om het ontbreken van een betrouwbaar telsysteem en van brandblusapparaten, om obstakels die de nooduitgangen hinderen, ...; dat wordt vastgesteld dat ook in de cruciale overweging waarop de bestreden beslissing blijkt te zijn gesteund en die chronologisch in het besluit is opgenomen nadat tweede verzoeker werd gehoord en aldus de administratieve procedure was voltrokken - nog uitsluitend wordt

stilgestaan bij het niet naleven van bepaalde vergunningsvoorwaarden en bij veiligheidsproblemen; dat die overweging luidt als volgt :

“Overwegende dat de burgemeester na de hoorzitting besloten heeft om tot sluiting van de ZILLION over te gaan, gelet op de vastgestelde inbreuken op de vergunning van 13 november 1996, de vergunningsvoorwaarden zoals onder meer gewijzigd op 11 december 1997, de intentieverklaring van 9 april 1998, het herhaaldelijk karakter van de inbreuken, de gerechtvaardigde twijfel over het al dan niet nog aanwezig zijn van vuurwerk (zie verklaring Procureur des Konings DE KEYSER), de afwezigheid van enig veiligheidsdossier en vergunningendossier en de onmogelijkheid om op een controleerbare wijze het aantal aanwezige bezoekers in de inrichting te tellen”.

Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat moet worden besloten dat het bevel tot stopzetting van "alle vergunningsplichtige activiteiten" in de ZILLION is gestoeld op artikel 31, § 2, van het milieuvergunningsdecreet dat in de mogelijkheid voorziet om de stopzetting te bevelen van activiteiten wanneer een inrichting van de tweede of derde klasse wordt geëxploiteerd in strijd met de vergunningsvoorwaarden; dat in alle redelijkheid ook de verzoekende partijen uit de lezing van het bestreden besluit konden opmaken dat het bevel tot stopzetting van “alle vergunningsplichtige activiteiten” in se was gestoeld op paragraaf 2 van evengenoemd artikel 31; dat het betoog van de verzoekende partijen dat niet alle procedurevoorschriften van deze bepaling zouden zijn nageleefd aan die vaststelling geen afbreuk doet; dat desgevallend juist via het administratief beroep, voorzien in artikel 34 van voornoemd decreet de volgens verzoekende partijen begane procedurefouten kunnen worden aangeklaagd; dat dienvolgens de verzoekende partijen de in evengenoemd artikel 34 neergelegde administratieve beroepsmogelijkheid hadden moeten uitputten, vooraleer de zaak aanhangig te maken bij de Raad van State, zodat de onderhavige vordering alleen reeds om die reden niet ontvankelijk is en moet worden verworpen; dat het gegeven dat in strijd met artikel 3, 4°, van de wet van 12 november 1997 betreffende de openbaarheid van bestuur in de provincies en gemeenten aan de verzoekende partijen geen kennis werd gegeven van de beroepsmogelijkheid die tegen het bestreden besluit openstond, de verzoekende partijen er niet van kan ontslaan het georganiseerd administratief beroep in te stellen en hen niet de mogelijkheid biedt zich rechtstreeks tot de Raad van State te wenden; dat prima facie het niet vermelden van de beroepsmogelijkheden enkel een invloed kan hebben op de termijn om in beroep te gaan,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht november tweeduizend en een, door :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.